

Mary Baloghová

Darujem ti úsvit

Mary Baloghová

Darujem ti úsvit

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Mary Balogh: Beyond the Sunrise, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Signet Eclipse, an imprint of New American Library, a division of Penguin Group (USA) LLC, New York 2015, preložila Beata Horná.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and PRAVA I PREVODI.
Translated from the English BEYOND THE SUNRISE.

Copyright © Mary Balogh 1992
All rights reserved
Translation © Beata Horná 2017
Cover Design © Peter Brunovský 2017
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-1995-8

Darujem ti úsvit

Anglicko 1799

ZÁBAVA V HADDINGTON HALLE V SUSSEXE, vidieckom sídle markíza z Quesnay, bola v plnom prúde. Z otvorených okien salónu sa ozývala hudba a veselá vrava. Nebol to ples, skôr tanečná zábava na počesť dvoch markízových hostí, ktorí prišli rozšíriť rady miestnej šľachty.

Nie, nebol to ples, no mladík, čo sedel sám vonku na lavičke pri veľkej mramorovej fontáne pod terasou, veľmi túžil byť medzi hosťami. Kiežby mohol zmeniť osud a ocitnúť sa na tanečnom parkete s ňou, mladučkou tmavovlasou, tmavookou dcérou otcovho priateľa. Stačilo by mu na ňu aspoň hľadiť, prehodiť s ňou zopár slov, priniesť jej pohár limonády. Kiežby... Ako zvyčajne, túžil po nemožnom. Mama mu často vravievala, že je nenapraviteľný rojko. A mala pravdu.

Zábavy sa nemohol zúčastniť z dvoch dôvodov. Ten prvý bol fakt, že mal iba sedemnásť rokov. Ten druhý dôvod však bol oveľa závažnejší. Bol totiž nemanželský syn markíza. Túto skutočnosť si nikdy veľmi neuvedomoval, zvláštny význam nadobudla až po nečakanej smrti matky pred pol druhu rokom. V detstve a chlapčensťve sa mu videlo celkom prirodzené, že má otca, ktorý nežije s nimi, ale s inou manželkou vo veľkom dome, hoci okrem neho iné deti nemá. Otec ich často navštevoval a podporoval, no nikdy sa nestal súčasťou ich domova.

Až po matkinej smrti si začal naplno uvedomovať svoju situáciu. Mal vtedy iba pätnásť rokov, a odrazu stratil všet-

ko, čo preňho predstavovalo istotu. Presťahoval sa k otcovi, no domov tam nenašiel. Vôbec sa tam necítil dobre. Markíza, otcova manželka, ho nemohla ani vystáť, čo mu pri každej príležitosti jasne dávala najavo. Väčšinu času ho ignorovala. Jeho postavenie v otcovom dome bolo nejasné. Nebol členom rodiny, nepatril však ani medzi služobníctvo.

Po smrti matky začal otec intenzívne premýšľať o synovej budúcnosti a chlapec si zrazu uvedomil, že nemanželský pôvod bude mať preňho neblahé dôsledky. Markíz totiž dospel k záveru, že pre syna bude najvhodnejšia vojenská kariéra. Rozhodol sa chlapcovi, keď dovŕši osemnásť rokov, kúpiť hodnosť dôstojníka v armáde. Samozrejme, nie v jazdeckom, ale pešom pluku. A určite nie v Kráľovskej garde, pretože tam boli hodnosti vyhradené výlučne pre synov aristokratov. Legitímnych, prirodzené. A hoci mal markíz jediného syna, bol nelegitímny.

„Vy nie ste na ples?“ ozval sa z tmy tichý hlas. Zdvihol hlavu a od prekvapenia takmer onemel. Priamo pred ním stál dôvod, pre ktorý tak veľmi túžil byť v salóne – Jeanne Morisettová, dcéra grófa de Levisse, rojalistu, ktorý ušiel z Francúzska počas vlády teroru a odvtedy žil v Anglicku.

Rozbúšilo sa mu srdce. Ešte nikdy nebol pri nej takto blízko, ešte nikdy sa ňou nezhováral. Mykol plecom. „Nechcelo sa mi,“ odpovedal. „Veď to ani nie je ples, len vidiecka zábava.“

Sadla si vedľa neho. V ľahkých svetlých šatách, ktorých farbu v tme nedokázal rozoznať, pôsobila útlá a krehko. Tvár jej lemovalo nespočetné množstvo drobných kučier a veľké oči sa jej v mesačnom svite ligotali. „Ach, tak veľmi by som tam chcela byť,“ prehovorila zasnene. „Dúfala som, že mi to dovoľia, ale ocko nesúhlasil. Vraj som primladá na tanec s džentlmenmi. Mať pätnásť rokov je strašná otrava, však?“

To znamená, že vôbec nebola vnútri s hosťami. Trápil sa zbytočne. Opäť mykol plecom.

„Som trochu starší,“ spresnil. „Mám už sedemnásť.“

Vzdychla si. „Keď ja dovŕším sedemnásť, každý večer budem tancovať, chodiť do spoločnosti, do divadla a na plesy. A keď dospejem, budem si robiť, čo sa mi zachce.“

V tvári mala živý, oduševnený výraz. V živote nevidel krajšie dievča. Celý týždeň si nedal ujsť jedinú príležitosť, aby ju aspoň na okamih zahliadol. Pôsobila ako malý žiarivý drahokam, krásny na pohľad a príjemný na snívanie, jemu však celkom nedostupný.

„Ocko vravel, že keď to bude bezpečné, vrátíme sa do Francúzska,“ vzdychla si. „Zdá sa, že vďaka Napoleonovi Bonapartovi sa situácia upokojuje. Vraj ak to takto pôjde ďalej, možno sa budeme môcť vrátiť, nemá zmysel dúfať v návrat kráľa.“

„Takže tancovať budete vo Francúzsku,“ poznamenal.

„Možno.“ V očiach mala zasnený výraz. „Radšej by som zostala v Londýne. Anglicko poznám lepšie ako Francúzsko. Radšej by som žila tu. Dokonca lepšie hovorím po anglicky ako po francúzsky.“

Napriek tomuto konštatovaniu mala slabý francúzsky prízvuk, čo jej ešte pridávalo na príťažlivosť.

„Ste synom markíza, však?“ vyzvedala sa. „Ale nenosíte jeho meno.“

„Volám sa po matke,“ vysvetlil. „Zomrela predminulú zimu.“

„Ach, to ma mrzí. Aj mne mama zomrela, keď som bola ešte malá. Odkedy sa pamätám, vždy som žila iba s ockom. Ako sa voláte?“

„Robert,“ predstavil sa.

„Robert,“ meno vyslovila s francúzskym prízvukom, potom sa naňho usmiala a zopakovala ho s anglickou výslovnosťou. „Robert, zatancujte si so mnou. Viete tancovať?“

„Matka ma naučila,“ odpovedal. „Tu vonku? Tu predsa nemôžeme tancovať!“

„Prečo nie?“ zvolala, vyskočila na rovné nohy a natiahla k nemu útlu ruku. „Hudba hrá dosť hlasno.“

„Poraníte si nohy na ostrých kameňoch,“ namietol, a keď

ho viedla na terasu, ustarostene si obzeral jej tenké hodvábne črievičky.

Zasmiala sa. „Nevyhovárajte sa, Robert. Veď tvrdíte, že matka vás naučila tancovať. Alebo máte obidve nohy ľavé?“ doberala si ho.

„Vôbec nie,“ ohradil sa rozhorčene. „Ak si to želáte, zatancujeme si.“

„To neznie veľmi nadšene,“ konštatovala. „Mali by ste vyskakovať od radosti, že si so mnou môžete zatancovať, Robert. Mali by ste sa tváriť, že je to jediná vec na svete, po ktorej túžite. No nič. Tak si teda zatancujme.“

S dievčatami mal iba málo skúseností. Je síce pravda, že Mollie Lumsdenová, jedna z otcových slúžok, sa mu často plietla do cesty, a keď mu ráno ustielala posteľ, vyzývalo sa ponad ňu naťahovala. Ale tiež je pravda, že keď sa jediný raz pokúsil ukradnúť jej bozk, odbila ho s tým, že jej priazeň si musí zaslúžiť. Lenže medzi buclátou Mollie a Jeanne Morisettovou bol priepastný rozdiel.

Na terase zaliatej mesačným svetom tancovali menuet. Mlčky sa sústredili na hudbu a kroky, hoci chlapcovu pozornosť priťahovalo aj niečo iné. Ukradomky si obzeral štíhlu postavu dievčaťa, s ktorým tancoval. Ruku mala teplú, útlu a jemnú. Pomyslel si, že v živote sa mu už nemôže prihodiť nič krajšie ako tento okamih.

„Ste veľmi vysoký,“ ozvala sa, keď hudba dohrala.

Mal vyše stoosemdesiat centimetrov. Žiaľ, rástol iba do výšky. Povedať, že je štíhly, by bolo príliš lichotivé. Neznášal svoj obraz v zrkadle. Túžil byť urastený, mužný a príťažlivý, hoci pochyboval, že raz bude z neho niečo iné ako nevzhľadný dlháň.

„A máte krásne plavé vlasy,“ pokračovala. „Už celý týždeň obdivujem, ako nádherne sa vám vlnia. Aj ja by som chcela také.“ Veselo sa zasmiala. „Som rada, že si ich nestriháte. Bola by to večná škoda.“

Bol ako omámený. Stále ju držal za drobnú, jemnú ruku. „Mala by som byť vo svojej izbe,“ poznamenala. „Ocko by mi dal, keby zistil, že som vonku.“

„So mnou ste predsa v bezpečí,“ namietol. „Ochránim vás.“ Spod mihalníc sa naňho šibalsky pozrela.

„Ak chcete, môžete ma pobožkať,“ vyzvala ho.

Prekvapene na ňu vyvalil oči. Jeanne Morisetová mu chce dať zadarmo to, čo mu Mollie odmietla? Ako by ju mohol pobožkať? Veď vôbec netuší, ako sa to robí.

„Ak nechcete, vrátim sa dnu,“ nečakala na odpoveď. „Určite máte strach.“

Áno, mal strach. Bol na smrť vydesený. „Samozrejme, že sa nebojím,“ vyhlásil sebavedome. Objal ju okolo štíhleho pása, sklonil hlavu a pobožkal na pery tak, ako vždy bozkával matku na líce – krátko, s hlasným cmuknutím.

Pocítil hebkosť jej tela a závan jemnej vône. Objala ho okolo krku, palcami sa mu dotkla zátylku. Spýtavo naňho upierala tmavé oči. Prehltol a vzápätí si uvedomil, že poskočenie ohryzku prezrádza, aký je nervózny.

„Samozrejme, že chcem.“ Opäť sklonil hlavu, ústami sa jej dotkol pier a niekoľko slasných okamihov ich tam podržal. S úžasom zisťoval, aký nepoznaný účinok to má na jeho telo. Zrazu sa mu ťažko dýchalo, zaliala ho horúčava a v slabinách pocítil napätie. Zdvihol hlavu.

„Och, Robert,“ povzdychla si. „Neviete si predstaviť, aké otravné je mať pätnásť rokov. Alebo áno? Pamätáte si ešte, aké to bolo? Vlastne u chlapca je to celkom iné. Očakávajú, že sa budem správať ako dieťa, lenže ja už nie som dieťa. A musím byť rozvážna a zdržanlivá, tváriť sa, že ma nesmierne teší spoločnosť vášho otca a matky – vlastne nie, markíza nie je vaša matka, však? – a ocka. Súčasne mi zakazujú spoločnosť mladých ľudí, ktorí sa práve teraz zabávajú a tancujú v salóne. Ako to tu vydržím ešte ďalší týždeň?“

Túžil zvesiť z oblohy zopár hviezd a položiť jej ich k no-

hám. Túžil, aby hudba hrala celý týždeň, aby s ňou mohol tancovať, aby ju mohol bozkávať, aby ju mohol zabávať počas nudnej návštevy na vidieku.

„Som tu predsa ja,“ vyhlásil a mykol plecom.

Zdvihla hlavu a dychtivo sa naňho pozrela. Nesiahala mu ani po plecيا. „Áno, máte pravdu!“ zvolala. „Vykradnem sa z domu za vami, Robert. Pri mojej slúžke to bude hračka. Je lenivá, ale ockovi sa na ňu nikdy nestážujem, pretože niekedy je to výhoda.“ Nákazlivo sa zasmiala. „Ste veľký fešák, viete o tom? Však ma zajtra vezmete na zrúcaniny? Bola som tam predvčerom, ale markíza mi nedovolila vyliezť hore, vraj by som si mohla ublížiť. Mohla som na ne hľadiť iba z diaľky a počúvať prednášku vášho otca o histórii starého hradu.“

„S radosťou vás tam vezmem,“ povedal sebavedome, hoci vedel, že sa bude musieť z domu vytratiť potajomky, aj že by sa nemali stretávať a určite by nemali spolu tancovať a bozkávať sa. Ak by sa prezradilo, že sa chystajú spolu navštíviť zrúcaniny, poriadne by si to odskákal. Mal by jej to jasne vysvetliť. Mal však iba sedemnásť rokov a ešte sa nenaučil čeliť realite života. Ešte veril, že môže proti nej bojovať, prinajmenšom ju aspoň ignorovať.

„Naozaj?“ vyhrkla nadšene a zložila si ruky na útlu hrud'. „Hneď poobede? Markíza trvá na tom, aby som si popoludní oddýchla vo svojej izbe. Kde sa stretneme?“

„Pri stajniach,“ navrhol. „K zrúcaninám je to asi mľá. Zájdete pešo tak ďaleko?“

„Samozrejme,“ odfrkla opovržlivo. „A vyleziem až na samý vrch veže.“

„Je to nebezpečné,“ namietol. „Zopár schodov sa už rozpadlo.“

„Vy ste tam vyliezli, však?“ spýtala sa.

„Áno.“

„Tak tam vyleziem aj ja,“ vyhlásila. „Je zvrchu pekný výhľad?“

„Nádherný,“ prikývol.

Hudba v salóne hrala štvorylku.

„Tak teda zajtra,“ potvrdila. „Hneď po obede. Konečne sa mám na čo tešiť. Dobrú noc, Robert.“

Vystrela k nemu štíhlu ruku. V rozpakoch si uvedomil, že čaká, aby jej ju pobožkal. Hoci sa cítil trochu trápne, zdvihol si ju k perám.

„Dobrú noc, slečna Morisettová.“

Srdečne sa zasmiala. „Ako vidím, viete byť aj galantný. Zrazu sa cítim, akoby som mala najmenej osemnásť. A volajte ma Jeanne, Robert. Jeanne po francúzsky a Robert po anglicky.“

„Dobrú noc, Jeanne.“ Bol vďačný za tmú, ktorá skryla jeho rumenec.

Otočila sa, ľahkým krokom prekrížila terasu a zahla za roh. Z domu zrejme vyšla vchodom pre služobníctvo a tou istou cestou sa aj vracala. Premýšľal, či sa išla iba nadýchať čerstvého vzduchu, alebo ho zbadala z okna na poschodí. Zo spálne mala výhľad na terasu aj na fontánu.

Lichotila mu predstava, že možno prišla za ním. Hovorila, že je vysoký, ale o tom, že je chudý, sa ani slovom nezmenila. Pochválila mu vlasy aj účes, nazvala ho fešákom, dokonca veľkým fešákom. Požiadala ho, aby ju pobožkal, a chce, aby ju zajtra vzal na zrúcaniny. A vravela, že sa má konečne na čo tešiť.

Prestal vnímať hudbu a veselú vravu zo salóna a náhle si uvedomil, že to, čo cíti, nie je len očarenie jej štíhlou postavou v mesačnom svite. Do Jeanne Morisettovej sa až po uši zamiloval.

Všimla si ho hneď po príchode do Haddington Hallu, oficiálne jej ho však nepredstavili. Otec jej vysvetlil, že ako ne-manželský syn markíza v dome vlastne nemá čo hľadať. Pre markízu musela byť jeho prítomnosť veľmi nepríjemná,

pretože markízovi nedala legítimných dedičov, dokonca ani dcéry.

Naopak, Jeanne sa z jeho prítomnosti v dome veľmi tešila. Mrzelo ju však, že sa s ním nemôže otvorene spriatelíť. Nemala veľa príležitostí stretávať sa s chlapcami a mladými mužmi. Otec ju vychovával veľmi prísne a poslal ju do školy, kde bola spolu s ostatnými dievčatami chránená múrmi pred hriešnym mužským svetom.

V Haddington Halle sa nudila a cítila sa osamotená, preto vždy, keď sa jej naskytla príležitosť, Roberta tajne pozorovala, najčastejšie z okna svojej spálne. Zaujal ju chudou chlapčenskou postavou a dlhými plavými vlasmi.

V ten večer, keď sa konala tanečná zábava, bez nálady postávala pri okne svojej spálne. Keď ho zbadala na terase, srdce jej poskočilo od radosti. Lenže potom zmizol za fontánou a už sa viac neobjavil. Určite sedí na lavičke pri fontáne, pomyslela si. Slúžku už poslala spať. Od vzrušenia sa jej zrýchlil dych a premohlo ju silné pokušenie vykíznuť tajne z domu, aby sa s ním mohla porozprávať.

A tomu pokušeniu nedokázala odolať.

O chvíľu už stála vedľa neho. Až vtedy si uvedomila, aký je vysoký. A keď sa na ňu priamo pozrel, bola priam očarená jeho peknou tvárou s orlím nosom a výraznou čeľusťou. Mal sedemnášť rokov, bol to už mladý muž, nie chlapec, za akého ho pôvodne považovala.

Okrem učiteľa tanca v škole bol prvým mužom, s ktorým tancovala, a prvým mužom, čo ju pobozkal. Keď sa im pery na chvíľu spojili, celé telo jej premkol slasťný pocit hriechu.

A skôr ako vybehla hore schodmi do svojej izby a so zavretými očami sa chrbtom oprela o dvere, už bola doňho zamilovaná. Po chvíli otvorila oči, pribehla k oknu a skryla sa za ťažké zamatové závesy, aby nezbadal, že ho sleduje. Jej obavy však boli zbytočné. Zamyslene sa predchádzal hore-dolu po terase a ani raz nezdvihol hlavu.

Áno, zaľúbila sa do toho vysokého, chudého plavovlasého sedemnásťročného boha, ktorému na príťažlivosti pridávala príchuf zakázaného ovocia.

Strávili spolu štyri dni – štyri popoludnia, keď si otec a markíza mysleli, že povinne oddychuje vo svojej izbe. Prvý deň išli na zrúcaniny hradu. Keď pred ňou vystupoval po točitých schodoch na vežu, často sa otáčal a upozorňoval ju na rozpadnuté schody, aby si neublížila. Hoci mala strach, tvárila sa odvážne; keď na samom vrchu zistila, že ochranný múr sa celý zrútil a pred strmým pádom ich nič nechráni, takmer vykrikla od hrôzy. Hneď sa však spamätala, zložila si klobúk, uvoľnila vlasy a nebojácne sa okolo seba rozhládla.

„To je nádhera!“ zvolala a roztiahla ruky. „Ako úžasne sa musela cítiť hradná pani, keď odtiaľto sledovala, ako sa jej rytier vracia domov z bitevných polí.“

„Najskôr po siedmich rokoch,“ poznamenal.

Zasmiala sa. „Vôbec nie ste romantický, Robert,“ vyčítala mu. „Ja by som svojho rytiera nikdy nenechala ísť do boja samého. Kráčala by som po jeho boku a spoločne s ním by som znášala všetko nepohodlie a nebezpečenstvo.“

„To by asi nešlo,“ usmial sa. „Ste predsa žena.“

„A prečo? Lebo by mi to nedovolili?“ rozhorčila sa. „Alebo preto, že by som nedokázala znášať útrapy? Hlúposť! Pokojne by som spávala na tvrdej zemi a vydržala by som aj všetko ostatné. A keby mi to zakázali, ostrihala by som si vlasy a sprevádzala svojho rytiera ako jeho panoš. Nikto by nevedel, že som žena. Na nič by som sa nestážovala.“

Schuti sa zasmial a odhalil biele zuby. Modré oči mu veselo žiarili a na dennom svetle vyzeral ešte krajší ako za mesačného svitu.

Cesta dolu sa jej zdala ešte náročnejšia ako výstup. Musela sa zastaviť, aby si oddýchla. Oprela sa chrbtom o múr a pevne sa ho pridržala za plecيا.

Objal ju okolo pása a pobožkal. Našpúlila pery, aby umocnila tlak. Bozkáva ma muž, pomyslela si. Vysoký, pekný mladý muž, do ktorého som zamilovaná. Aký nádherný pocit je byť zamilovaná.

„Musím sa vrátiť,“ spamätala sa. „Ocko sa začne znepokojsť, prečo tak dlho spím, a pošle niekoho do mojej izby, aby ma skontroloval.“

„Máte pravdu,“ súhlasil. „Odprevadím vás k stajniam.“

Ďalšie tri popoludnia sa prechádzali po poliach, v lese a zašli aj k jazeru, ktoré ležalo asi míľu na opačnej strane ako zrúcaniny hradu. Počasie im žičilo. Každý deň svietilo slnko, a ak sa na modrej oblohe občas objavili nejaké mráčky, boli malé a biele a aspoň im poskytli trochu tieňa. Držali sa za ruky a rozprávali, zdôverovali sa jeden druhému s myšlienkami a snami.

Prezradil jej, že keď dovŕši osemnásť rokov, otec mu kúpi hodnosť v armáde. Vôbec ho to netešilo, mal rád pokojný život na vidieku. Súčasne si však uvedomoval, že nie je otcovým dedičom a v Haddington Halle navždy zostať nemôže.

„Vôbec netúžim po vojenskej kariére,“ priznal sa. „Nedokázal by som niekoho zabiť. Nemám na to povahu.“

Ona mu zasa rozprávala o svojej rodine. Dozvedel sa, že jej matka bola Angličanka a že starí rodičia, vikomt Kinsley s manželkou, stále žijú v Yorkshire. Mrzelo ju, že za celé tie roky, čo sú v Anglicku, jej otec dovolil navštíviť ich iba dva razy. Veľmi mu záležalo na tom, aby sa cítila ako Francúzka, hoci ona sa považovala skôr za Angličanku a radšej by žila v Anglicku. Nechcela sa cítiť rozpoltená medzi dve krajiny, pretože to komplikuje život.

Spočiatku rozprávala aj o tom, ako veľmi túži čím skôr dospieť, aby mohla chodiť na plesy, do divadiel a stretávať sa s mladými ľuďmi, ale postupne tento sen strácal na dôležitosť. Prežívala oveľa krajší sen, ako si kedy dokázala predstaviť.

V to štvrté popoludnie ležali v objatí na brehu jazera,

usmievali sa na seba, bozkávali a uprene si hľadeli do očí. Keď sa jej zľahka dotkol malých prs, obľiala ju horúčava, neodtiahla sa však a ani neuhla pohľadom. Potom ju objal okolo pása. Cez bavlnené šaty cítila teplo jeho tela.

„Robert,“ zašepkala, „ľúbim vás.“

Najprv sa mu rozžiarili oči, potom sa mu po tvári rozliat úsmev.

„Aj vy ma milujete?“ vyzvedala sa. „Povedzte, že ma milujete.“

„Áno, ľúbim vás,“ priznal.

„Vydám sa za vás,“ vyhlásila. „Viem, že ockovi sa to nebude páčiť, ale ak nebude súhlasiť, utečieme spolu.“

Zľahka sa usmial. „To sa nikdy nestane, Jeanne, a vy to dobre viete,“ začal mierne. „Nekazme si týchto pár spoločných dní snívaním o nemožnom. Radšej si ich užívajme.“

„Ale áno, je to možné,“ namietla, objala ho okolo štíhleho pása a pritúlila sa k nemu. „Samozrejme, nie hneď teraz. Na vydaj som ešte primladá. Keď však dovŕším sedemnásť alebo osemnásť rokov a budem trvať na svojom, ocko pochopí, že nemôžem byť šťastná s nikým iným, a nakoniec bude súhlasiť. A ak by náhodou nesúhlasil, pridám sa k armáde. Pôjdem do boja po boku svojho rytiera.“

„Drahá Jeanne,“ pobožkal ju na pery a potom na obidve oči. „Moja drahá Jeanne.“

„Povedzte, že sa so mnou oženíte,“ naliehala. „Povedzte, že to chcete. Chcete, aby som sa stala vašou ženou, Robert?“

„Budem vás milovať celý svoj život, až za hrob,“ sľúbil. „Vždy budete mojou jedinou láskou.“

„Na to som sa vás nepýtala,“ namietla.

„Pst.“ Opäť ju pobožkal. „Musíme sa vrátiť. Už sme vonku dlhšie ako zvyčajne. Nechcem, aby vás začali hľadať.“

Vstal a podal jej ruku.

„Som si istá, že zajtra budete súhlasiť, Robert,“ vyhlásila s úsmevom. „Vždy dosiahnem to, čo chcem.“

„Vždy?“ spýtal sa.

„Áno, vždy.“ Oprášila si šaty a spopod mihalníc sa naňho ukradomky pozrela. S rozstrapatenými vlasmi vyzeral neodolateľne.

„Dobre teda. V deň vašich osemnástych narodenín si po vás prídem na bielom koni,“ povedal napokon, „a odvediem si vás do súmraku – vlastne nie, do úsvitu, východ slnka bude lepší, vezmeme sa, budeme mať kopu detí a budeme žiť spolu šťastne, až kým nás smrť nerozdelí. Už ste spokojná?“

Postavila sa na špičky, pobožkala ho na krk a žiarivo sa naňho usmiala. „Dokonale. Počula som, čo som chcela počuť. Vravela som vám, že vždy dosiahnem, čo chcem.“ Radostne sa rozosmiala. V živote sa necítila šťastnejšia, hoci si uvedomovala, že toto šťastie nebude trvať dlho. Rovnako ako on vedela, že sa nikdy nevezmú a že keď odíde z Haddington Hallu, pravdepodobne sa už nikdy nestretnú.

Vždy ho však bude milovať. S vrúcnosťou pätnásťročného dievčaťa tomu úprimne verila. Je jej prvou láskou a bude aj poslednou. Už nikdy v živote nebude milovať iného muža tak hlboko ako Roberta.

2

JEJ ŠŤASTIE VŠAK TRVALO EŠTE KRATŠIE, ako predpokladala. Dúfala, že majú pred sebou ešte tri dni. Tri krátke dni z večnosti. Neboli im však dopriate. Keď sa vrátila do domu, v izbe ju čakal otec.

„Jeanne! Kde si bola?“ spýtal sa jej po francúzsky ako vždy, keď boli sami.

„Na prechádzke,“ odpovedala tiež po francúzsky. „Vonku je nádherne.“

„Sama?“ pokračoval prísne.

Široko sa naňho usmiala. „Veď vieš, že Madge sa nerada

prechádza,“ vysvetľovala. „Nenaliehala som, aby šla so mnou.“

„Aby vám nezavadzala?“ spovedal ju otec s ľadovou tvárou.

Prekvapene sa naňho pozrela.

„Je to pankhart, Jeanne,“ povedal stroho. „Nemal by ani bývať pod jednou strechou so slušnými ľuďmi. Keby som vedel, že budeš vystavená takej potupe, bol by som si dvakrát rozmyslel, či prijmem markízovo pozvanie. Som si istý, že toho chlapca tu drží len preto, aby trápil markízu pre jej neplodnosť. Stretávali ste sa každé popoludnie, keď si akože oddychovala, však?“

„Áno,“ pripustila vzdorovito. „Strašne sa tu nudím a s ním je zábava, ocko. Nie sú tu žiadni mladí ľudia, s ktorými by som sa mohla stretávať. A nedovolil si mi ani ísť na tanečnú zábavu, hoci už mám pätnásť.“

„Dotkol sa ťa?“ vypočúval ju gróf.

Keď si spomenula, ako sa s Robertom bozkávali a ako sa jej dnes popoludní dotkol prs, zbledla.

„Dotkol sa ťa?“ zopakoval gróf rázne.

„Pobozkal ma,“ neochotne priznala.

„Pobozkal ťa? Nič viac? Hovor!“ Gróf ju prudko chytil za ruku.

„Nie,“ presviedčala ho s pocitom viny. „Nič viac sa nestalo.“ Ako mohla otcovi povedať, že Robert sa jej dotýkal na miestach, na ktorých sa jej ešte nikto nedotýkal, odkedy začala dospievať?

Drsne ňou zatriasol. „Hlupaňa!“ skríkol. „Ako vidím, na Madge sa vôbec nedá spoľahnúť. Ihneď musí odísť. Najdem niekoho schopnejšieho, kto bude strážiť tvoju počestnosť, pretože ty si ju očividne ustrážiť nedokážeš. A on sa teraz so služobníctvom niekde na tebe výborne zabáva!“

Rozhodne pokrútila hlavou. „Nie, ocko, mylíš sa,“ vyhlásila. „Robert ma miluje. On nie je taký.“

„Predpokladám, že aj ty ho miluješ, dokonca si mu to aj povedala.“

„Áno.“ Vzdorovito zdvihla bradu. „A sľúbila som mu, že keď budem mať osemnásť, vydám sa zaňho.“

Otec sa opovržlivo zasmial. „Len cez moju mŕtvolu!“ skríkol. „Za žiadneho pankharta sa nevydáš! A ani za žiadneho Angličana, kým ja budem nažive. A keď chceš vedieť pravdu, tak ti ju teda poviem. O tom, ako si trávila popoludnia, som sa dozvedel od jedného čeladníka, pred ktorým sa ten tvoj hrdina vychvaľoval svojimi úspechmi. Povedal mu, že kým odídeš, má v úmysle zvieŕ ťa a celkom ti zničiť budúcnosť.“

„Nie, to si vymýšľaš, ocko. To nie je pravda! Robert by nič také neurobil!“

„Takže podľa teba som klamár?“ spýtal sa chladne. „Chce ťa zneuctiť a potom sa vysmiať do očí tej francúzskej cundre, ktorá si o sebe myslí, že je viac ako on – to sú jeho slová, Jeanne! Presne to povedal tomu čeladníkovi a určite aj ostatným sluhom. Sú to jeho slová – nazval ťa francúzskou cundrou!“

„Nie,“ pokrútila hlavou.

„Kto prvý spomenul manželstvo?“ overoval si otec. „Ty či on?“

„Ja,“ priznala. „Chcela som, aby vedel, že sa zaňho za každú cenu vydám.“

„A on súhlasil?“

„Áno. Nakoniec.“

„Aha,“ zatiahol otec víťazoslávne. „Nakoniec. A lásku ti vyznal skôr ako ty jemu?“

„Nie,“ odpovedala váhavo, „ale urobil to hneď po mne.“

„Jeanne,“ oslovil ju prísne. „Si ešte veľmi neskúsená. Láska a manželstvo nemajú v živote takého muža miesto. Iba zášť voči tým, čo sú váženejší ako on. Preňho si iba francúzska fľandra. Myslíš si, že môžem na tie slová niekedy za-

budnúť a odpustiť mu? Keby som nebol hosťom v dome jeho otca, vytriasol by som z neho dušu. Porozprávam sa o tom s markízom. Počestní ľudia nie sú v blízkosti toho chlapca v bezpečí.“

„Nie, prosím, ocko, nič mu nehovor. Nechcem, aby mal problémy.“

„Odteraz zostaneš vo svojej izbe,“ rozhodol. „Oznámim všetkým, že sa necítiš dobre. A izbu bez môjho dovoľenia neopustiš. Rozumela si?“

„Áno, ocko,“ zamrmlala.

Nič z toho nie je pravda, pomyslela si, keď otec odišiel. Všetko si to vymyslel, aby ju proti Robertovi poštvál, lebo podľa neho nie je hoden jej lásky. Nie, neverí otcovi ani slovo. Robert ju miluje. A sľúbil jej, že sa s ňou ožení.

Lenže v tichu izby v nej postupne začali narastať pochybnosti. Uvedomila si, že lásku jej vyznal, až keď naňho naliehala. Keď sa ho spýtala, či sa s ňou chce oženiť, niekoľkokrát sa vyhol odpovedi. Spomenula si, že jeho bozky boli každý deň dlhšie a vášnivejšie a dnes popoludní sa jej dokonca dotkol prs.

Kam až chcel zájsť počas tých troch dní, čo im ešte zostávali? Naplánoval si všetko dopredu? Alebo boli jeho slová a činy úprimné, ako celý čas verila? Vrav, že by nemali snívať o nemožnom a užívať si dni, ktoré im zostávajú. Užívať si? Ako?

Je možné, že by ju pred čeladníkom nazval francúzskou cundrou? Trúfal by si čeladník niečo také vymyslieť, keby to nebola pravda? Alebo si to celé naozaj vymyslel ocko?

Celý večer a bezsennú noc v nej hľadali pochybnosti. Mala iba pätnásť rokov a o mužoch nevedela nič. Učiteľky v škole vždy zdôrazňovali, že muži sú nemravné bytosti, ktorých jediným cieľom je pripraviť mladú dámu o nevinosť. A ocko vie o živote určite oveľa viac ako ona. Dlhé roky bol diplomatom a žil v mnohých krajinách. Navyše ju